

Република Србија
ОСНОВНИ СУД У ВЕЛИКОЈ ПЛАНИ
К.63/20
дана 12.12.2023. године
ВЕЛИКА ПЛАНА

ИНФОРМАТИЧАРУ ОВОГ СУДА

У прилогу достављамо пресуду Вишег суда у Смедереву Кж1.142/23 од 26.09.2023. године ради истицања Миљковић Барбари из Марковца ул. Љупчета Мишковића бр.32 преко интернет странице суда.

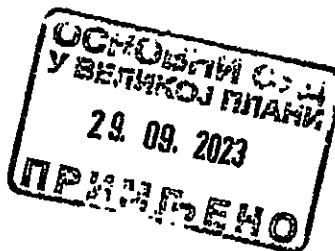
Прилог:

пресуда
доставништа

Република Србија
ВИШИ СУД У СМЕДЕРЕВУ
Кж1 142/23
Датум: 26.09.2023. године
Смедерево

У ИМЕ НАРОДА

Виши суд у Смедереву, у већу састављеном од председника суда - судије Слађане Бојковић, председника већа и судија Предрага Јукића и Драгослава Милановића, чланова већа, са записничарем Јованом Николић, у кривичном предмету окривљеног Ивице Величковића из Марковца и окривљеног Ивице Тројановића из Лозовика, због по два кривична дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, по приватној тужби приватних тужиља Барбаре Мильковић из Марковца и Славице Маринковић из Старог Села, одлучујући о жалбама брачноца окривљених, адвоката Гордане Живковић из Велике Плане и пуномоћника приватних тужиља, адвоката Ружице Дугошије из Жабара, изјављеним против пресуде Основног суда у Великој Плани К 63/20 од 04.04.2023. године, у седници већа одржаној дана 26.09.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као искључена жалба брачноца окривљених Ивице Величковића из Марковца и окривљеног Ивице Тројановића из Лозовика, адвоката Гордане Живковић из Велике Плане од 11.05.2023. године, па се пресуда Основног суда у Великој Плани К 63/20 од 04.04.2023. године **ПОТВРЂУЈЕ**, осим у делу одлуке о трошковима кривичног поступка који су досуђени приватним тужиљама, у ком делу се **УСВАЈА** жалба пуномоћника приватних тужиља, адвоката Ружице Дугошије из Жабара, па се наведена пресуда **УКИДА** само у делу одлуке о трошковима кривичног поступка који су досуђени приватним тужиљама и предмет у том делу враћа првостепеном суду на поновно одлучивање, док у осталом делу пресуда остаје неизмењена.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као неблаговремена жалба брачноца окривљених Ивице Величковића из Марковца и окривљеног Ивице Тројановића из Лозовика, адвоката Гордане Живковић из Велике Плане од 18.05.2023. године изјављена против пресуде Основног суда у Великој Плани К 63/20 од 04.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани К 63/20 од 04.04.2023. године окривљени Ивица Величковић из Марковца и Ивица Тројановић из Лозовика оглашени су кривим због извршења по два кривична дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, па им је суд за свако кривично дело из члана 170. став 1. КЗ утврдио новчану казну од по 50.000,00 динара и осудио их на јединствене новчане казне у износу од по 80.000,00 динара, које су дужни да плате у року од 3 (три) месеца од правноснажности пресуде.

Окривљени су упозорени да ће у случају да новчану казну не плате у одређеном року, иста бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000 динара новчане казне бити одређен један дан казне затвора, а ако окривљени плате само део новчане казне суд ће остатак казне сразмерно заменити казном затвора, а ако исплате остатак новчане казне извршење казне затвора ће се обуставити. Оштећене су за остваривање имовинскоправног захтева упућене на парнични поступак. Окривљени су обавезани да суду плате паушал у износу од по 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, као и да приватним тужиљама солидарно надокнаде трошкове кривичног поступка у износу од 419.472,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде, жалбу је дана 11.05.2023. године благовремено изјавио бранилац окривљених, адвокат Гордана Живковић из Велике Плане, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама и другим одлукама, са предлогом да Виши суд у Смедереву, укине ожалбену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да исту преиначи и донесе ослобођајућу пресуду у корист окривљених, те досуди трошкове кривичног поступка окривљенима.

Бранилац окривљених је непосредно суду доставио још једну жалбу дана 18.05.2023. године против наведене пресуде, а исту је изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама и другим одлукама, са предлогом да Виши суд у Смедереву, укине ожалбену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да исту преиначи и донесе ослобођајућу пресуду у корист окривљених, те досуди трошкове кривичног поступка окривљенима.

Такође, против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио и пуномоћник приватних тужиља, адвокат Ружица Дугошић из Жабара, због одлуке о трошковима кривичног поступка, са предлогом да Виши суд у Смедереву преиначи побијану пресуду у делу који се односи на висину досуђених трошкова кривичног поступка у складу са поднетим захтевом.

Виши суд у Смедереву одржао је седницу већа о којој није обавештавао странке, јер није нашао да би њихово присуство било корисно за разјашњење ствари, па је након детаљног разматрања целокупних списка предмета, заједно са побијаном пресудом коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, у складу са одредбом члана 451. став 1. ЗКП и по оцени жалбених навода, нашао:

- жалба браниоца окривљених од 11.05.2023. године је неоснована, док је жалба пуномоћника приватних тужиља основана,

- жалба браниоца окривљених од 18.05.2023. године је неблаговремена.

Наиме, по налажењу овог суда правилно је првостепени суд утврдио да су окривљени Ивица Величковић и Ивица Тројановић извршили по два кривична дела увреда из члана 170. став 1. КЗ према оштећенима - приватним тужиљама Барбари Мильковић и Светлане Маринковић, у време, у месту и на начин како је то детаљно описано у диспозитиву приватне тужбе. Овакво чињенично стање првостепени суд је правилно утврдио на основу оцене свих изведенних доказа и то исказа приватних

тужиља и сведока Бојана Маринковића, Ивана Мильковића и Слађана Глишића, који су у битном у свему сагласни и непротивречни, али и одбрана окривљених, који иако су оспорили извршење кривичних дела, нису оспорили да је критичном приликом дошло до вербалне расправе између њих двојице и приватних тужиља. Такође, првостепени суд је правилно закључио да инкриминисане речи као и понашање окривљеног Ивице Тројановића, наведени у чињеничном опису, јесу објективно увредљиви, да као такви код друге стране изазивају осећај омаловажавања личности, те да се ради о вербалним и реалним увредама, због чега су се у радњама окривљених стекли сви елементи бића кривичног дела увреда из члана 170. става 1. КЗ. За овакву своју одлуку првостепени суд је дао јасне и аргументоване разлоге, које у свему прихвата и овај суд и на исте упућује.

Наиме, окривљени изричito оспоравају извршење кривичних дела истичући да то није начин на који они комуницирају и опходе се према другима и да критичном приликом оштећенима нису упутили ни једну увреду, већ да је генератор сукоба између њих двојице и оштећених - приватних тужиља понашање приватне тужиље Барбаре Мильковић, која им је упутила речи „Марш из моје кафана“, а такође, по ставу одbrane, и чињеница да је приватна тужиља Славица Маринковић намеравала да им наплати рачун који је већи од онога што су они те вечери попили.

Међутим, и по закључку Вишег суда у Смедереву, оваква одбрана окривљених усмерена је на избегавање кривичне одговорности, будући да је иста у супротности са осталим изведенним доказима, пре свега са исказима приватних тужиља, које су јасно, детаљно и сагласно описале понашање окривљених те вечери. Такође, из извештаја Полицијске станице Велика Плане број Итд 102260/2019 од 15.11.2019. године произилази да се дана 05.11.2019. године, око 01,25 часова, обратио Иван Мильковић из Марковца и пријавио да се у Угоститељском објекту „Бакеи“ у Марковцу, који је у власништву његове супруге, приватне тужиље Барбаре Мильковић, налазе више лица која не дозвољавају да иста затвори локал и понашају се бахато. По наведеној пријави је одмах поступила полицијска патрола и изашла на лице места, којом приликом су у објекту затекли окривљене Ивицу Тројановића и Ивицу Величковића, као и сведоке Сашу Јањића и Станишу Недељковића и још једно лице Александра Радуловића из Лозовика. Наведено указује да је осим окривљених спорном приликом у угоститељском објекту, а у друштву окривљених, било још три лица, а приватне тужиље су јасно и децидно навеле да су им увреде упућивали само окривљени, због чега нема разлога да се њихов исказ не прихвati као веродостојан, будући да исте немају разлога да неосновано терете само окривљене, а не и друга лица у њиховом друштву.

Искази оштећених у битном су сагласни са исказима сведока и то Бојана Маринковића - који је навео да је видео да је окривљени Ивица Тројановић ухватио оштећену Барбару Мильковић за задњицу и чуо да су им обојица окривљених упућивали разне увредљиве речи и називали их погрдним именима и сведока Слађана Глишића - који је, такође, истакао да је чуо да су окривљени оштећенима упућивали разне увреде, а није видео да је оштећена Барбара „хватана за задњицу“, али је видео да је почела да плаче. Такође, сведок Иван Мильковић, бивши супруг оштећене Барбаре, је потврдио да га је она позвала телефоном и рекла да је дошао њихов компанија окривљени Величковић Ивица са неким људима, да праве неред, а такође и да ју је неко од њих ухватио за задњицу, а што је он пријавио полицији.

Имајући у виду све наведено неосновани су жалbeni наводи браниоца окривљених којима се указује на одређене несагласности у исказима ових сведока и оштећених приватних тужиља, будући да су исти у свим релевантним чињеницима

сагласни, док евентуалне ситне недоследности и неподударности нису од значаја и не доводе до другачијег закључивања суда о предузетим радњама окривљених споре вечери.

Дакле, према закључку овог суда, у побијаној пресуди искази оштећених - приватних тужиља правилно су цењени, како појединачно тако и у међусобној повезаности са другим доказима - исказима наведених сведока. Оштећене су недвосмислено навеле да су упућене речи, као и понашање окривљених код њих изазвале осећај увређености и омаловажавања. Такође, критеријум за утврђивање да ли нешто представља увреду је објективни критеријум, што значи да је меродавна процена са аспекта постојећих обичајних, моралних и других норми у одређеној средини. Увреда постоји ако став изнет од стране једног лица, по оцени како лица коме је став изнет, тако и опште гледано представља нешто увредљиво, а у конкретном случају упућене речи „Курво једна, мајку ти јебем, можеш да ми попушши“ и „да ће да изађу из локала када приватне тужиље буду јебане, да ће после тога да демолирају локал па да изађу“ - које су окривљени упутили приватним тужиљима свакако јесу субјективно увредљиве и представљају вербалну увреду, док понашање окривљеног Ивице Тројановића у односу на општећену Барбару Мильковић, односно „хватање за задњицу“ несумњиво представља реалну увреду.

Такође, неприхватљива је и одбрана окривљених, а која се истиче и у жалби, да су исти само били своја права и штитили оправдане интересе, те да ништа није изговорено у намери омаловажавања приватних тужиља, због чега, у конкретном случају, треба применити одредбу члана 170. став 4. Кривичног законика, којом је прописано да се неће казнити за дело из става 1 до 3 овог члана учинилац ако је излагање дато у оквиру озбиљне критике у научном, књижевном или уметничком делу, у вршењу службене дужности, новинарског позива, политичке делатности, у одбрани неког свог права или заштити оправданих интереса, ако се из начина изражавања или других околности види да то није учинио у намери омаловажавања.

У конкретном случају не постоји овај основ непостојање кривичног дела, будући да све и да је дошло до одређеног проблема око издатог рачуна, неприхватљиво је да се исти решава упућивањем увреда власници угоститељског објекта и запосленима, као и непримереним понашањем, а нарочито имајући у виду да су окривљени били дужни да на захтев власнице локала напусте исти, с обзиром на то да је, према њеним наводима, било завршено радно време. Стога се не може прихватити да су окривљени само били своје оправдане интересе и штитили своја права наведеним понашањем јер оно свакако не представља адекватан и друштвено прихватљив начин за заштиту права и интереса.

Виши суд у Смедереву имао је у виду и остale жалбene наводе браниоца окривљених, те је закључио да исти представљају само другачију оцену доказа од оне коју је дао првостепени суд, а коју у свему прихвати и овај суд, те исти нису од значаја за другачију одлуку овог суда.

Виши суд у Смедереву указује првостепеном суду да је приликом одмеравања јединствене новчане казне учинио повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, јер није правилно применио одредбу члана 60. став 2. тачка 4. КЗ, али како тужилац није изјавио жалбу, жалбени суд није овлашћен да у том правцу преиначи ожалбену пресуду.

Одлучујући о жалби пуномоћника приватних тужила, адвоката Ружице Дугошије, Виши суд у Смедереву је увидом у списе предмета утврдио да је она као пуномоћник приватних тужила по завршетку главног претреса дана 29.03.2023. године, предала суду образложени трошковник, конкретно наводећи процесне радње које је предузимала и износе које за њих потражује.

Међутим у побијаној одлуци првостепени суд је обавезао окривљене да солидарно надокнаде трошкове приватним тужиљама у износу од 419.472,00 динара таксативно наводећи за које процесне радње које новчане износе досуђује, међутим, потпуно изостају разлози због чега суд није пуномоћнику приватних тужила досудио новчани износ до тражених 623.842,00 динара, а на шта се основано указује жалбом пуномоћника, па се одлука у овом делу не може испитати, због чега је иста у том делу морала бити укинута и враћена првостепеном суду на поновно одлучивање о трошковима кривичног поступка.

У поновном поступку првостепени суд ће одлучити о захтеву пуномоћника приватних тужила у целини, те донети посебно решење о трошковима кривичног поступка.

Због свега наведеног одлучено је као у ставу првом изреке, а на основу одредбе члана 457. и 458. став 3. ЗКП.

Када је у питању жалба браниоца окривљених, која је непосредно предата суду 18.05.2023. године, Виши суд у Смедереву закључио је да је иста неблаговремена будући да из доставнице која се налази у списима предмета произилази да је адвокат Гордана Живковић побијану пресуду примила 04.05.2023. године (четвртак). Предметну жалбу предала је непосредно суду 18.05.2023. године (четвртак).

Одредбом члана 509. став 1. ЗКП прописано је да се против пресуде жалба може изјавити у року од 8 дана од дана достављања овереног преписа пресуде.

Имајући у виду да је бранилац окривљених адвокат Гордана Живковић ожалбену пресуду примила 04.05.2023. године (четвртак), и да је рок за изјављивање жалбе 8 дана, последњи дан рока за изјављивање жалбе био је 12.05.2023. године (петак), радни дан. Како је бранилац окривљених непосредно предала суду жалбу дана 18.05.2023. године (четвртак) из тога произилази да је жалба изјављена након истека рока за изјављивање жалбе, то је жалба браниоца окривљених одбачена као неблаговремена, а на основу одредбе члана 455. став 1. тачка 1. ЗКП и члана 456. ЗКП.

Виши суд у Смедереву, дана 26.09.2023. године.

Записничар
Јована Николић, с.р

